

dávky 637 Kč nemá rovněž vymáhající věřitelka exekučního titulu, neboť okolnost, že povinný přes vyzvání doporučeným dopisem vyrovnací kvotu nezaplatil, nestačí k povolení exekuce a má tato liknavost dlužníka ve smyslu § 67 vyr. ř. jen v zápětí ztrátu veškerých slev a výhod dlužníku ve vyrovnání poskytnutých.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Vymáhající věřitelka sice uvedla exekuční titul pro vymáhanou pohledávku podle § 63 vyr. ř. Avšak splatnost vymáhaných částek úhrnem 428 Kč 70 h odporuje tomu, co vymáhající věřitelka ve svém podání uvedla. Neboť podle § 63 vyr. ř. lze vésti exekuci na základě výpisu ze seznamu přihlášek pro pohledávky přednostní jen co do výše kvoty věřitelky přijaté z pohledávky ani dlužníkem ani vyrovnacím správcem nepopřené. Z toho plyne, že byla-li pohledávka popřena jen z části, lze vésti exekuci jen, pokud pohledávka popřena nebyla. Předpokladem jest ovšem, by částky, pro něž se vede exekuce, byly podle potvrzeného vyrovnání splatné, aby tudíž dlužník byl s placením vymáhaných splátek v prodlení. Podle obsahu návrhu na povolení exekuce však tomu tak není. Neboť podle vyrovnání se zavázal dlužník k 46% kvotě v deseti dvouměsíčních splátkách počínajíc 15. červencem 1932, takže v době podání exekučního návrhu dne 29. března 1933 bylo splatno jen pět splátek za měsíc červenec, září, listopad 1932 a za leden a březen 1933. Nepopřená část pohledávky činí 1863 Kč 50 h a pět splátek činí 428 Kč 75 h, které byly zaplacený, jak sama vymáhající věřitelka ve svém návrhu udává. Nemůže proto vymáhající věřitelka vymáhat ostatních pět splátek 428 Kč 70 h, ana jich splatnost v době podání exekučního návrhu ještě nenastala. Rozřešením této otázky jest celá věc vyřízena, jak dovolací rekurentka sama připouští. Dodati jest jen, že, pokud dovolací rekurentka uvedla v exekučním návrhu, že upomenula řádně dlužníka o zaplacení splátek (prvých čtyř) i z části popřené podle § 67 vyr. ř. a mínila tím snad obživit celé pohledávky, přehlíží, že k vydobytí původní celé pohledávky neuvedla v exekučním návrhu vůbec exekuční titul, jak předpisuje § 54 čís. 2 ex. ř., a, uvádí-li až v dovolacím rekursu, že exekučním titulem jest soudní smír před okresním soudem v M., uvádí nepřipustnou novotu, k níž nelze přihlížeti. Na základě exekučního návrhu bez udání exekučního titulu nebyla by mohla vymáhající věřitelka dosíci povolení exekuce k vydobytí celé původní pohledávky ani před vyrovnáním a nelze proto uznati, že, nezaplatil-li dlužník současně kvotové splátky i z popřené částky, že nastaly následky nesplnění vyrovnání podle § 67 vyr. ř., které by byly dobytelné i bez exekučního titulu.

Čís. 12936.

Obchodní pomocník nemá proti zaměstnavateli nárok na předložení deníků k vůli zjištění obchodů jím mimo závod uzavřených. Deník není

společnou listinou podle § 304 čís. 3 c. ř. s., byl-li veden zaměstnavatelem jen ve vlastním zájmu firmy k vůli přehlednosti a lepší kontrole.

(Rozh. ze dne 20. října 1933, Rv II 938/31.)

Žalobce uzavřel se žalovanou firmou smlouvu, podle níž příslušela žalobci 2% ní provise z obchodů, učiněných mimo závod, a z obchodů učiněných nad ceny. Vystoupiv dne 1. října 1930 ze služeb žalované firmy, domáhal se žalobce toho, by žalovaná byla uznána povinnou, předložit žalobci deníky k vůli zjištění obchodů učiněných za dobu od 1. října 1928 až do 1. října 1930 pro stranu žalovanou mimo obchod a k vůli zjištění provise žalobci z obchodů těch za onu dobu příslušející. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl. Důvody: Žalobce odvolává se na ustanovení § 10 odst. (4) zák. o obch. pom. Avšak podle tohoto zákonného ustanovení zaměstnanec má právo žádati předložení knih, je-li to odůvodněno jinými předpisy zákonnými. Těmito předpisy jsou čl. 37 a násl. obch. zák. a § 303 a násl. c. ř. s., avšak v těchto ustanoveních zákonodárce má na mysli jen předložení obchodních knih ve sporu a není zákonného předpisu, který by nařizoval předložení obchodních knih zaměstnanci mimo spor. Nebylo tvrzeno a nebylo prokázáno, že žalovaná firma byla ochotna předložit žalobci deníky o učiněných obchodech. Smluvní povinnosti tu vůbec není.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolání, opřenému o dovolací důvod čís. 4 § 503 c. ř. s. nelze přiznati oprávnění. Podle § 10 poslední odstavce zák. ze 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák. může zaměstnanec bez újmy práv na předložení obchodních knih, jež má podle jiných zákonných předpisů, jen žádati, by mu byl sdělen výťah z knih o jednáních jeho činností skutečněných. Dovolatel snaží se svůj nárok na předložení deníků ke zjištění obchodů jím mimo závod učiněných odůvodniti ustanovením čl. XLIII uvoz. zákona k c. ř. s., tvrdě, že tu jde o společnou listinu podle § 304 čís. 3 c. ř. s. Civilní soudní řád nedefinuje pojem listiny společné. Podle posledního odstavce § 304 c. ř. s. nemůže však býti pochybnosti, že při listině společné musí běžeti o listinu, jejíž obsah činí ji způsobným důkazním prostředkem pro obě strany, buď že listina třetí osobou (zvláště úřadem) ve prospěch obou stran byla zřízena, nebo že jde o listinu obsahující úpravu právních poměrů obou stran, kterážto listina byla zřízena zúčastněnými osobami samými nebo třetí osobou (sb. n. s. 4557). Deník, o kterýž tu jde, nemá podle své podstaty ani jedné, ani druhé z těchto náležitostí. Žalovaná nebyla k jeho vedení ani podle zákona povinna, ani smluvně zavázána (opak nebyl tvrzen, ba byl prokázán), a, kdyby byla tuto knihu vůbec nevedla, neporušila by povinnosti k žalobci a žalobce by byl musil provisi si vypočísti podle obchodních knih, k jichž vedení žalovaná jako protokolovaná obchodnice byla povinna, pokud se týče zjistiti jiným na deníku žalované nezávislým

způsobem. Nejde o knihu určenou k tomu, aby jí byly obchody žalované firmy s jinými osobami dotvrzeny, nýbrž o zvláštní pomůcky vedené ve vlastním zájmu firmy z důvodu přehlednosti a lepší kontroly, a proto nejde tu o listinu společnou. Tomu-li tak, ustanovení čl. XLIII předpokládající listinu společnou (§ 304 c. ř. s.) vůbec se na tento případ nehodí. Právem upozorňuje však odvolací soud na to, že není jiných norem, podle nichž by obchodní pomocník mohl žádati předložení knih zaměstnavatelových mimo spor (srovnej též Mayer-Grünberg, Kom. zum. H. G. 1911, str. 156 násl.). Ze skutečnosti, že žalovaná firma byla ochotna žalobci dáti nahlédnouti do obchodních knih, nelze, hledíc k ustanovení § 863 obč. zák. vyvozovati, že se prohlásila tím ochotnou mu též předložiti sporné deníky. Ostatně tvrdí žalobce sám v žalobě, že mu předložení deníků odepřela. Právem došel tedy odvolací soud k závěru, že tu smluvní povinnosti nebylo.

Čís. 12937.

Z podmíněk, jež ujednala obec při prodeji svého pozemku s kupitelem v zájmu veřejnosti o zastavění pozemku, nemůže odvozovati proti kupiteli soukromoprávní nárok soused kupitelův.

(Rozh. ze dne 20. října 1933, Rv II 74/32.)

Žalobkyně domáhala se na své sousedce, by bylo zjištěno, že žalované nepřísluší oprávnění zastavěti dvorním křídlem pozemek při hranici sousedící s pozemkem žalobkyně a že žalovaná jest povinna zdržeti se zastavění svého pozemku uvedeným způsobem. Žalobní nárok odůvodňovala žalobkyně tím, že při prodeji pozemku žalované obcí B. bylo ustanoveno, že stavba dvorních křídel jest přípustná jen do výše jednoho patra s plochou střechou, aby světlost domu nebyla porušována, a že se zřizování dvorních křídel povoluje jen po jedné hranici sousedních staveb. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. **Důvody:** Jde o to, zda podmínky smluv, jež město B. při prodeji parcel jemu vlastnický přináležejících uzavřelo s jednotlivými kupiteli, obzvláště podmínka, že se zřízení dvorních křídel povoluje jen při jedné hranici sousedních staveb, zakládaly soukromoprávní smlouvu ve prospěch třetích, tedy i ve prospěch žalobkyně, z níž by podle § 881 obč. zák. bylo lze vyvozovati oprávnění k žádosti, by žalovaná nezastavěla svůj pozemek dvorním křídlem, při hranici sousedící s pozemkem strany žalující. V tomto směru jest přípisem města B. prokázáno, že podmínky odprodeje, jakož i usnesení městského zastupitelstva ze dne 30. října 1930 byly žalované sděleny a že závazky těmito podmínkami stanovené byly uloženy kupitelce ve prospěch obce z důvodů veřejnosti, nikoliv snad ku prospěchu osob třetích, a to proto, by městská rada jako úřad stavební měla při projednávání stavebních věcí snadnější způsob vyřizování, ač na podmínky ty vázána není a může kdykoli se stanoviska veřejné účelnosti a prospěšnosti stanovití výjimky z těchto podmínek.